

Cor Keijzer van visgroothandel VD 119 en mede-initiatiefnemer van het Zuiderzeezil-verproject, is positief over zijn verkoop van ZZZ-snoekbaars. “Je ziet dat de vraag vanuit de consument ernaar groter is geworden. Hierdoor is het voor ons ook makkelijker om snoekbaars te verkopen aan viswinkels. Maar het kan beter. Hoeveel mensen eten nu een keer per maand snoekbaars? Weinig! Snoekbaars is binnen Nederland een ondergeschoven kindje en daar moeten we wat aan doen. We moeten allemaal onze schouders eronder zetten. De kwaliteit van de snoekbaars moet zo goed mogelijk zijn en dat garandeert het ZZZ-label.”

Keijzer exporteert ook Zuiderzeezilver, bijvoorbeeld naar Frankrijk, België en Oostenrijk. De herkenbaarheid voor de consument kan beter, vindt Keijzer. In het buitenland, maar vooral ook in het binnenland. “We moeten het label nog meer levend krijgen in Nederland. Dan zijn we er al, want we kunnen niet de hele wereld voorzien van ZZZ-snoekbaars.”

Topkwaliteit

Het Zuiderzeezilverlabel staat niet alleen voor verantwoord beheer van de visbestanden, legt visdetaillist Peter van de Laar uit. “Het garandeert de kwaliteit van de vis. Anders dan het MSC-logo, dat puur gericht is op een duurzame visserij.” Van de Laar in Nijmegen verkoopt ZZZ-snoekbaars, juist

door die kwaliteitsgarantie. “Het is het beste wat je kunt hebben”, weet de voorzitter van het Verbond Nederlandse Visdetailhandel. “Je weet waar, wanneer en door wie de vis is gevangen en hoe de vis wordt verzorgd.”

Gelabelde vis hoeft volgens Van de Laar niet per se beter te zijn dan niet-gelabelde vis. “Maar bij gelabelde vis heb je wel de garantie van topkwaliteit. Alleen het beste is goed genoeg. Als ondernemer denk ik in kwaliteit, niet in prijs. Voor de kwaliteit komen mensen terug, dat onthouden ze. Ik heb meer gevoel en smaakbeleving bij snoekbaars van dichtbij dan bij die uit het buitenland.” Snoekbaars moet meer gepromoot worden bij de Nederlandse consument. “Deze vis komt pas in beeld met de feestdagen”, laat Van de Laar weten. “In Duitsland is de snoekbaars veel bekender. Nederlanders letten ook meer op de prijs en snoekbaars is een exclusievere vis en daarmee ook iets duurder.”

Van de Laar hoopt op een betere functionering van het distributiekanaal. “Ik had gehoopt dat de groothandel het beter op zou pakken. Die moet enthousiast worden gemaakt de Zuiderzeezilversnoekbaars aan te bieden bij de visdetaillist. Veel van hen zien ZZZ-snoekbaars als een te klein product waardoor het niet interessant voor ze is. Dat maakt het voor de visdetaillist lastig de snoekbaars te bestellen bij zijn toeleverancier. Zelf maakt hij geen rit naar Urk voor vijf tot tien kilo snoekbaars.”

Toekomst

Het Zuiderzeezilverproject is gestart om vissers een betere prijs voor hun product te kunnen geven en dat is gelukt. “We hebben er allemaal baat bij als hun vissers bestaansrecht behouden en als de kwaliteit van de vis gewaarborgd blijft”, zegt Van de Laar. De toekomst van Zuiderzeezilversnoekbaars ziet hij positief in. “Want er zijn nog steeds mensen die kwaliteit waarderen. Er is een beperkte groep die snoekbaars eet, maar we hebben ook maar een beperkt aanbod. De komende maanden moet blijken hoe het verder gaat met de vermarkting en de prijsontwikkeling van Zuiderzeezilversnoekbaars.” ■

Voor de rubriek Vissoort bereid in dit nummer heeft Van de Laar een snoekbaarsrecept uitgezocht, zie pagina 42.

Te laat

Normaal gesproken ben ik niet zo snel van m'n stuk gebracht,

maar nu breekt mijn Spreekwoordelijke Klomp. Citaat: ‘Verhagen eerst voor en nu tegen windmolens’. Minister Verhagen (EL&I, CDA) betreurt dat Nederland 4 miljard euro heeft uitgegeven ‘aan het neerzetten van die paar dure windmolens in zee’. Dit geld had volgens hem beter in innovatie gestoken kunnen worden. Wat ze op zee aan windmolens willen neerzetten is niet kinderachtig meer. Het rendement is ‘betreurenswaardig’, maar de ziel wil het adagium ‘groene stroom’ niet tegenspreken. Deze windmolenparken komen bovenop de aanleg van de beschermde gebieden. Waar het nog ‘open’ is, zal het visserijtechnisch erg druk worden. Zo komen er toch nog ‘speciale visakkers’. Verhagen deed zijn openbaringen over de dure windmolens op het Christelijk-Sociaal Congres in Doorn. Hij zette zich af tegen de milieubeweging die volgens hem groot is geworden door de aarde neer te zetten als ‘het volgende slachtoffer dat gered moet worden van een uitbuitende westerse cultuur’. Volgens Verhagen is de milieubeweging ‘ongeveer tot een bedrijfstak an sich verworven’ en worden mensen volgens deze groeperingen ‘bijna intrinsiek beschouwd als indringers en vervuilers van de biosfeer, waarvan er vooral te veel zijn’. Het prijst de vicepremier zo openhartig bakzeil te halen, maar het is te laat. Tientallen windmolenparken verrijzen de komende decennia in de Noordzee (en in het IJsselmeer, nabij Urk). Het bouwen is zelfs slecht voor de natuur. Kenners nemen dit op de koop toe, omdat het op termijn rustgebieden zullen zijn. Dan is de Ecologische Hoofdstructuur (EHS) op zee een feit. Veel mensen (en havens) ‘leven op dit moment van de wind’. Veel nautisch georiënteerde mensen zijn betrokken. Ik ken er een aantal. Ik ben niet jaloers, maar het doet wel pijn. Dat deze klucht zo lang kan blijven bestaan van subsidie, zegt hoe dom we met z’n allen zijn als we dit ‘groene stroom’ noemen. Verhagen zag het licht, maar wel te laat.

JOHAN K. NOOITGEDAGT,
VOORZITTER VISSERSBOND